

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2019) 2652 final z dnia 3 kwietnia 2019 r., notyfikowanej w dniu 4 kwietnia 2019 r., zatwierdzającej „Grande Progetto Nazionale Banda Ultra Larga — Aree Bianche” (GPBUL) (wielki krajowy projekt łączy ultraszerokopasmowego — białe strefy) dla kosztów kwalifikowalnych w wysokości 941 022 670 EUR, w zakresie, w jakim wyklucza ona z wkładu EFRR wydatki poniesione przez beneficjenta z tytułu VAT, i stwierdzenie, że wydatki te powinny zostać uwzględnione we wkładzie; wreszcie — o obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013 ⁽¹⁾, ponieważ żaden z trzech powodów wykluczenia wydatków z tytułu VAT nie dotyczy sytuacji, kiedy możliwe jest odzyskanie VAT na podstawie przepisów krajowych dotyczących VAT.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia uregulowań dotyczących podatnika VAT (art. 9 i 13 dyrektywy 2006/112/WE ⁽²⁾) i organu podatkowego w zakresie VAT (art. 206 i 250 przywołanej dyrektywy), a także przestrzegania konstytucji krajowych i podstawowej struktury państw członkowskich (art. 4 ust. 2 TFUE) oraz art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013. W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że niezgodne z prawem jest uznanie VAT zapłaconego na wcześniejszym etapie przez MiSE (ministerstwo rozwoju gospodarczego, Włochy) jako beneficjenta wkładu EFRR za podlegający zwrotowi, ponieważ inne ministerstwo (ministerstwo finansów) pobrało te kwoty z tytułu wpływów podatkowych.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 9, 11, 13 i 28 dyrektywy 2006/112/WE. Zdaniem strony skarżącej okoliczność, że Infra-tel jest spółką wewnętrzną („in house”) MiSE (ministerstwa rozwoju gospodarczego, Włochy), nie wyklucza zafakturowania z VAT świadczeń dotyczących towarów i usług dokonywanych przez tę spółkę na rzecz ministerstwa.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 61 ust. 8 i art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013. Strona skarżąca podnosi, że przedmiotowy projekt jest współfinansowany przez EFRR tytułem pomocy państwa. Nie może być zatem uznany za projekt przynoszący dochody.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Daimler/Komisja

(Sprawa T-359/19)

(2019/C 263/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Wimmer, C. Arhold i G. Ollinger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej C(2019) 2359 wydanej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ⁽¹⁾, w szczególności na podstawie art. 8 ust. 5 akapit drugi, w dniu 3 kwietnia 2019 r. (zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim w art. 1 ust. 1 tej decyzji w związku z tabelami 1 i 2 załącznika I w rubrykach D podane są średnie indywidualne poziomy emisji CO₂, a w rubryce I oszczędności emisji CO₂ wynikające z innowacji ekologicznych, i
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 ⁽²⁾ w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 ⁽³⁾

Skarżąca zarzuca pozwanej, że ta naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 przez to, że w ramach doraźnej weryfikacji oszczędności CO₂ odstąpiła od zatwierdzonej metodologii testów, stosując niewłaściwy współczynnik Willansa.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011

Skarżąca zarzuca pozwanej, że ta naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ w ramach metodologii testów, którą zastosowała do doraźnej weryfikacji, nie przeprowadziła wymaganego specyficznego kondycjonowania wstępnego.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011

Skarżąca zarzuca pozwanej, że ta naruszyła art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ nakazała nie uwzględniać ekoinnowacji za poprzedzający rok 2017, mimo że przepis ten wyraźnie zezwala na podjęcie tylko jednej decyzji o nieuwzględnieniu na kolejny rok kalendarzowy.

4. Zarzut czwarty: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąca zarzuca pozwanej, że ta naruszyła jej prawo do bycia wysłuchanym zgodnie z wymogami wynikającymi z ogólnej zasady poszanowania prawa do obrony oraz z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii.

5. Zarzut piąty: naruszenie obowiązku uzasadnienia

Skarżąca zarzuca pozwanej, że decyzja nie zawiera należytego uzasadnienia zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 296 ust. 2 TFUE i z art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii. W zaskarżonej decyzji pozwana powołuje się jedynie w nieprecyzyjny sposób na rozbieżności w metodologii testów, jednakże nie wypowiada się w mającej decydujące znaczenie kwestii, czy i w jakim stopniu metodologia testów wymaga specyficznego kondycjonowania wstępnego i czy pozwana zezwoliła na taką metodologię testów w decyzji wykonawczej (UE) 2015/158.

-
- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U.2009, L 140, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 725/2011 z dnia 25 lipca 2011 r. ustanawiające procedurę zatwierdzania i poświadczania technologii innowacyjnych umożliwiających zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2011, L 194, s. 19).
- (³) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/158 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie zatwierdzenia dwóch wysokosprawnych alternatorów Robert Bosch GmbH jako technologii innowacyjnych umożliwiających redukcję emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2015, L 26, s. 31).

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Jalkh/Parlament

(Sprawa T-360/19)

(2019/C 263/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvilliers, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w odniesieniu do współpracy z Prokuraturą Europejską i skuteczności dochodzeń prowadzonych przez OLAF [COM(2018)0338 — C8-0214/2018 2018 2018j0170(COD)];
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ zaskarżona rezolucja umożliwia Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dostęp do danych osobowych, co stoi w sprzeczności z prawem do poszanowania życia prywatnego i prawem do ochrony danych osobowych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 8 i 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, ponieważ zaskarżona rezolucja pozwala OLAF-owi na obejście immunitetu parlamentarnego posłów.